

Arrest

nr. 69 429 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom, geboren in Obilic (Kosovo) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. Doordat u als kind aan epilepsie leed, heeft u tot op de dag van vandaag psychische problemen, die tevens versterkt worden door de zorgen voor uw kinderen. Daarnaast kampt u ook met problemen met uw organen en uw prostaat. Deze problemen zijn dan weer een gevolg van

uw psychische toestand. Omwille van de oorlog in Kosovo in 1999 vluchtte u via Bar (Montenegro) en Italië naar Duitsland. Daar diende u een asielaanvraag in. Nadat u een negatieve beslissing kreeg in deze asielaanvraag, werd u vanuit Duitsland terug naar Kosovo gerepatriëerd en werd u door de Duitse autoriteiten gedurende vijf jaar de toegang tot het grondgebied ontzegd. U vestigde zich opnieuw in Obilic, meer bepaald in het kamp Plementina, gelegen in het gelijknamige dorp. Daar ontmoette u uw partner, B. S. (...) (O.V. 6.550.997). Na zes maanden tot een jaar vertrokken u en uw partner naar Servië. Daar woonden jullie in 'Ciganski Rupe', een wijk in Zemun. Daar werd u vaak beledigd. Daarnaast werd u gepest omwille van uw Albanees klinkende naam. Telkens de politie u tegenhield voor een controle, werd u tevens gepest en beledigd. Nog omwille van uw naam kreeg u nergens werk en moest u van de vuilnisbelt leven. Na zo'n zes maanden tot anderhalf jaar, vertrok u uit Servië, richting Bosnië. Daar woonde u samen met uw partner gedurende ongeveer twee à vier jaar. Omdat er ook in Bosnië geen leven is voor Roma en niemand jullie daar wil, vroeg u uw familie die woonachtig is in Europa, geld op te sturen om uw identiteitsdocumenten in Kosovo op te halen en vervolgens naar België te reizen.

In 2009 keerde u van Bosnië terug naar Kosovo. U verbleef er slechts enkele dagen aangezien u in het gemeentehuis van Obilic werd geslagen. Toen u in het gemeentehuis in de wachtrij stond voor uw documenten, hoorden de etnisch Albanezen die ook stonden te wachten u en uw partner Servo-Kroatisch praten tegen elkaar. Ze vroegen of jullie naar Kosovo waren gekomen om die taal te spreken en ze begonnen u en uw partner te slaan. U kon ontsnappen in een taxi en ging vervolgens klacht indienen bij de lokale politie van Obilic. Daar kreeg u de vraag wie jullie hadden geslagen. De politie wilde pas iets ondernemen wanneer jullie de schuldigen zouden vinden. U sprak de lokale Romaleider Berisha Bajrush aan omtrent uw problemen. Hij wilde samen met u gaan praten met internationale organisaties, maar u deed dat niet aangezien u samen met uw partner en uw zoon 2 à 3 dagen later naar België vertrok. Op 23 december 2009 arriveerde u in België en u diende dezelfde dag een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Servische geboorteakte, afgeleverd te Nis op 24 mei 2004; 2 foto's waarop verwondingen aan de schouder te zien zijn en 4 Belgische medische attesten, afgeleverd door Dr. Brankaer, d.d. 3 december 2010 en 6 april 2011 en afgeleverd door Dr. Vanneste, d.d. 14 februari 2011 en 5 mei 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw afkomst uit Kosovo niet in twijfel wordt getrokken aangezien deze blijkt uit de door u neergelegde geboorteakte. U kon ons evenwel geen inzicht verschaffen in uw doen en laten na uw vertrek uit Kosovo omwille van de oorlog in 1999. U kon vooreerst geen van uw opeenvolgende verblijfplaatsen aantonen aan de hand van documenten. Daarnaast kunnen hieromtrent enkele ernstige tegenstrijdigheden en ongerijmdheden opgemerkt worden tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Zo stelde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, na uw gedwongen repatriëring vanuit Duitsland in 2002, tot 2007 in Kosovo woonde, waarna u afwisselend in Servië, Kosovo en Bosnië verbleef (verklaring DVZ, vraag 17). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel vanaf 2001-2002 voor een half jaar tot een jaar in Kosovo gewoond te hebben en reeds vanaf 2002-2003 naar Servië vertrokken te zijn. Daar verbleef u naar eigen zeggen een lange tijd. U ging vervolgens voor 5 à 6 maanden in Bosnië wonen om tenslotte in Kosovo documenten aan te vragen om naar België te reizen (gehoorverslag CGVS 1/9/2010, p. 3-4). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal wijzigde u de verblijfsduur op uw opeenvolgende verblijfplaatsen opnieuw. U zou volgens uw verklaringen nu pas in 2004 voor een half jaar tot een jaar in Kosovo verbleven hebben, dan slechts voor 6 maanden tot anderhalf jaar in Servië en uiteindelijk maar liefst 2 à 4 jaar in Bosnië gewoond hebben. Eind 2009 verliet u Bosnië na die lange periode om terug te keren naar Kosovo. Vanuit Kosovo vertrok u, na een verblijf van slechts enkele dagen, naar België (gehoorverslag CGVS 16/5/2011, p. 2-6). U verklaarde tevens dat u uw partner in Kosovo 3 à 4 jaar geleden – i.e. 2007-2008 – leerde kennen en dat uw zoon in oktober 2008 in Plementina (Kosovo) is geboren (verklaring DVZ, vraag 16 en gehoorverslag CGVS 1/9/2010, p. 5 en 16/5/2011, p. 2 en 5). Uit uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat u zich in 2008 niet in Kosovo maar in Servië (gehoorverslag CGVS 1/9/2010, p. 4) of in Bosnië (gehoorverslag CGVS 16/5/2011, p. 3-5) bevond. Aangaande uw opeenvolgende verblijfplaatsen sinds 2002 kan tevens gewezen worden op ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen door uw partner afgelegd tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal. Ondanks het feit dat u verklaarde samen met uw partner constant gedurende 2 à 4 jaar in Bosnië te hebben

gewoond, verklaarde uw partner zowel tijdens haar eerste als tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zeer resoluut dat zij nooit in Bosnië verbleef (gehoorverslag CGVS partner 16/11/2010, p. 9 en 16/5/2011, p. 4). Ook ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken maakte uw partner geen enkel gewag van een verblijf in Bosnië (vragenlijst CGVS partner, p. 2). Betreffende uw korte verblijf in Kosovo eind 2009 kan tot slot nog opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u toen slechts enkele dagen bij vrienden in hun huizen verbleef en dat u 2 à 3 dagen na het incident in het gemeentehuis van Obilic naar België vertrok (gehoorverslag CGVS 16/5/2011, p. 4 en 11). Uw partner daarentegen verklaarde dat jullie toen gedurende een periode van 2 à 3 weken in een campingkar woonden en dat jullie nog dezelfde dag van dit incident in het gemeentehuis van Obilic uit Kosovo vertrokken zijn (gehoorverslag CGVS partner 16/5/2011, p. 5-6).

Het feit dat u er niet in geslaagd bent uw opeenvolgende verblijfplaatsen aan te tonen, is bovendien een element dat van dien aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op en te oordelen over uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventuele risico van vervolging, enz.). Het ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas en van uw beweerde terugkeer naar Kosovo in 2009.

Bijkomend kan hieraan toegevoegd worden dat uw beweerde problemen bij terugkeer naar Kosovo eind 2009 – met name het feit dat u en uw partner werden geslagen door etnisch Albanezen nadat zij jullie Servo-Kroatisch hoorden praten met elkaar (gehoorverslag CGVS 16/5/2011, p. 7) – geenszins stroken met de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Obilic wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Ook in de regio Prishtinë, waar de gemeente Obilic toe behoort, werden de laatste jaren geen etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld waarbij Roma betrokken waren. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Uw bewering dat de Kosovaarse politie u niet wilde helpen zolang u niet zelf de schuldigen kon aanwijzen (gehoorverslag CGVS 16/5/2011, p. 7), strookt evenmin met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie. Hieruit blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Betreffende de algemene situatie van de Roma in Kosovo blijkt daarnaast uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische

situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Betreffende uw medische problemen – u kampt met psychische problemen omwille van de epilepsie waaraan u als kind leed en u heeft problemen met uw organen en uw prostaat omwille van uw psychische problemen – dient opgemerkt te worden dat medische motieven op zich niet ressorteren onder de toepassingsfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u – mits betaling – wel geholpen werd door een privéarts en medicatie kreeg voorgeschreven (gehoorverslag CGVS 16/5/2011, p. 11). Het feit dat u geen ziekteverzekering had omdat u geen werk had en dat u soms geen geld had om de arts te betalen (gehoorverslag CGVS 16/5/2011, p. 10-11) zijn motieven van socio-economische aard die evenmin enig verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servische geboorteakte bewijst enkel uw identiteit en afkomst, die door mij niet worden betwist. De Belgische medische attesten geven aan dat u zowel psychische als lichamelijke problemen heeft, wat door mij evenmin in twijfel wordt getrokken. De door u neergelegde foto's die verwondingen aan uw schouder tonen, bewijzen tot slot geenszins dat deze het gevolg zijn van een aanval op uw persoon bij uw terugkeer naar Kosovo in 2009.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, B. S. (...) werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Servische, afkomstig uit Obilic (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Tot het overlijden van uw moeder zo'n 10 jaar geleden, woonde u in het kamp van Plementina in de gemeente Obilic. Daarna woonde u in een dorp, tevens in Obilic, waar u op een kind paste. Zo nu en dan verbleef u ook nog in Plementina en daar ontmoette u uw partner, A. R. (...) (O.V. 6.550.995). Uw partner ondervond problemen met de etnisch Albanezen in Kosovo omwille van het feit dat hij met een Servisch sprekende vrouw samen was. Na jullie huwelijk zo'n drietal jaar geleden, vertrokken u en uw partner naar Servië, waar jullie in de wijk Ciganska Rupe gingen wonen. In Servië ondervond uw partner opnieuw problemen omwille van zijn Albanees klinkende naam. Uw partner vroeg zijn in Europa verblijvende familieleden geld op te sturen om zijn en uw identiteitsdocumenten in Kosovo op te halen. Wanneer jullie echter in de wachtrij stonden voor de documenten, hoorden de etnisch Albanezen die ook stonden te wachten u en uw partner Servo-Kroatisch praten met elkaar. Daarop begonnen ze u te beledigen en te slaan. Ook uw partner werd geslagen toen hij u wilde beschermen. U ging samen met uw partner klacht indienen bij de politie. De agenten vroegen uw partner wie die belagers waren. Aangezien hij daar geen antwoord kon op geven, vertelden de agenten hem dat ze jullie niet konden helpen. U vertrok samen met uw partner en uw zoon dezelfde dag nog naar België. Op 23 december 2009 arriveerde u in België en u diende dezelfde dag nog een asielaanvraag in. U bent in het bezit van 3 foto's waarop verwondingen op uw rug te zien zijn en een rapport van Amnesty International met als titel "Not welcome anywhere. Stop the forced return of Roma to Kosovo", d.d. september 2010.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring dat u van etnisch Servische origine bent. U legde hieromtrent immers tegenstrijdige verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken en ten overstaan van het Commissariaat-generaal. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw etnische afkomst Rom uit Servië is en dat de etnische afkomst van uw beide ouders eveneens Rom is (Vragenlijst vraag 2.7 en 2.8, p. 1). Ook wanneer uw vrees bij terugkeer bevraagd werd op Dienst Vreemdelingenzaken, beweerde u opnieuw Rom uit Servië te zijn en "Rom traditioneel gehuwd" te zijn (Vragenlijst vraag 3.6, p. 2). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u aanvankelijk evenwel van etnisch Servische afkomst te zijn

(CGVS 16/11/2010, p. 2), maar u beweerde later tijdens datzelfde gehoor dat uw moeder Rom is en dat u de etnische afkomst van uw vader niet weet aangezien u hem niet heeft gekend (CGVS 16/11/2010, p. 3). Gelet op bovenstaande vaststellingen dient u als Rom beschouwd te worden.

Voorts dient vastgesteld te worden dat aan uw bewering sinds uw geboorte tot uw vertrek naar België – afgezien van een tweewekelijks verblijf in Servië – steeds in de gemeente Obilic te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS 16/5/2011, p. 2-3, 5 en 7), evenmin enig geloof kan gehecht worden.

Allereerst beschikt u over geen enkel overtuigend bewijs waaruit effectief blijkt dat u in die periode of de laatste jaren in Kosovo verbleven heeft. U bent ondermeer niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke VN administratie in Kosovo (UNMIK), die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk waren voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo, of van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt sinds de afkondiging van voornoemde onafhankelijkheid van het land. U gaf te kennen in Kosovo nooit over een UNMIK-identiteitskaart of Kosovaarse identiteitskaart beschikt te hebben. U gaf aan niet over documenten te beschikken omdat u niet wist waar u die kon halen (gehoorverslag CGVS 16/11/2010, p. 7), omdat u analfabeet bent en u niemand had om die voor u te halen (CGVS 16/5/2011, p. 2 en CGVS 16/11/2010, p. 5) en omdat u geen geld had om documenten aan te vragen (CGVS 16/11/2010, p. 5 en CGVS 16/5/2011, p. 2-3). U verklaarde tevens geen geboorteakte te kunnen verkrijgen aangezien uw moeder vergeten was u in het register in te schrijven (CGVS 16/11/2010, p. 10). Bovenstaande kan bezwaarlijk als aannemelijke uitleg worden beschouwd. De eerste minister, Agim Çeku, vaardigde immers in mei 2006 richtlijnen uit aan de gemeenten om de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren te verzekeren. In die richtlijnen stelde hij onder meer dat leden van de Roma, Ashkali en Egyptische-gemeenschappen vrijgesteld zijn van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Als onderdeel van zijn mandaat betreffende staatlozen heeft het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) bovendien een actieplan ontwikkeld voor een "Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo". Het actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren van UNHCR/ BPRM (Bureau of Population, Refugees, and Migration) en CRP/K (Civil Rights Programme in Kosovo) is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9.223 geregistreerd. Uit de informatie blijkt tevens dat het Civil Registration Center van de gemeente Obilic samen met het MCSO (Municipal Civil Status Office) een speciaal mobiel registratieteam heeft opgericht om pro-actief Roma, Ashkali en Egyptenaren die in het kamp Plementina verbleven de kans te geven zich te registreren. In 2004 en 2005 werd een specifieke bewustmakingscampagne gevoerd met posters en pamfletten. In 2006 werd de campagne afgesloten en alle inwoners die toen nog niet geregistreerd waren, werden ter plaatse bezocht en geïnterviewd. Via die interviews en getuigenverklaringen werd de identiteit van deze personen vastgesteld en werden ze van identiteitsdocumenten voorzien. Iedere inwoner van het kamp Plementina is dus geregistreerd en heeft documenten gekregen, zoals geboorteaktes en UNMIK-identiteitskaarten. Derhalve is het uiterst bevreemdend dat u in Kosovo niet over een identiteitskaart zou beschikt hebben.

Voorts was ook uw kennis over Kosovo in het algemeen uiterst beperkt. Zo bleek u nog nooit gehoord te hebben van KFOR (Kosovo Force) en UNMIK (CGVS 16/11/2010, p. 7 en CGVS 16/5/2011, p. 4). Gezien het feit dat zowel UNMIK als KFOR alomtegenwoordig zijn in het na-oorlogse Kosovo, mag verwacht worden dat u beide instanties zeker kent. Ook van EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bleek u nog nooit gehoord te hebben (CGVS 16/11/2010, p. 7 en CGVS 16/5/2011, p. 5). Voorts slaagde u er niet in namen te geven van andere gemeenten in Kosovo (CGVS 16/5/2011, p. 5) en op de vraag wat de hoofdstad van Kosovo is, bleef u het antwoord schuldig (CGVS 16/5/2011, p. 5). Daarnaast bleek ook uw kennis van uw nabije leefomgeving onvoldoende. Ofschoon u beweerde sinds uw geboorte tot uw vertrek naar België – afgezien van een tweewekelijks verblijf in Servië – steeds in Plementina in de gemeente Obilic te hebben gewoond, slaagde u er niet in steden of dorpen in de buurt van waar u woonde op te noemen. U wist dat er een treinlijn via Plementina passeert, maar volgens u werd die niet meer gebruikt (CGVS 16/5/2011, p. 4). Volgens onze beschikbare informatie is deze wel degelijk nog steeds in gebruik. Tot slot kende u geen namen van fabrieken in deze gemeente. Gevraagd of de naam 'Kosovo B' u bekend was, antwoordde u negatief (CGVS 16/05/2011, p. 4-5). Indien u werkelijk in het kamp Plementina zou verbleven hebben, zou u moeten geweten hebben dat dit kamp in de schaduw van de koeltoren van Kosovo B, één van de grootste energiecentrales van Kosovo, gelegen is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld. U hebt derhalve ook niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan worden van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit blijkt evenzeer uit het feit dat de door u aangehaalde problemen van u en uw partner voor uw komst naar België – met name dat u telkens u buitenkwam werd beledigd en met stenen werd bekogeld, dat uw partner werd gepest en

dat jullie beiden werden geslagen wanneer jullie documenten gingen afhalen in het gemeentehuis van Obilic (CGVS 16/11/2010, p. 5-6 en 8 en CGVS 16/5/2011, p. 5) – geenszins stroken met de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Obilic wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. Ook in de regio Prishtinë, waar de gemeente Obilic toe behoort, werden de laatste jaren geen etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld waarbij Roma betrokken waren. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Tot slot kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw bewering dat de Kosovaarse politie u niet wilde helpen zolang u niet zelf de schuldigen kon aanwijzen (CGVS 16/11/2010, p. 7 en 9 en CGVS 16/5/2011, p. 6) evenmin in overeenstemming te brengen is met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie. Hieruit blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Betreffende de algemene situatie van de Roma in Kosovo blijkt daarnaast uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet

die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De foto's die verwondingen aan uw rug tonen, bewijzen geenszins dat deze het gevolg zijn van een aanval op uw persoon bij uw terugkeer naar Kosovo in 2009. Het door uw advocaat tijdens het gehoor neergelegde algemene rapport van Amnesty International doet tot slot ook geen afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u genomen wordt. Algemene rapporten volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn of haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat men een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze aangebrachte informatie is evenmin bij machte de meer actuele, objectieve, ruim gedocumenteerde en zeer gedetailleerde informatie te weerleggen die aan het administratief dossier is gevoegd.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, A. R. (...), werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en

juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. Het middel dat door verzoekende partijen wordt ontwikkeld zal derhalve slechts besproken worden in de mate dat het betrekking heeft op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad constateert vooreerst dat verzoekende partijen voorhouden de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. Onderhavige asielaanvraag dient derhalve beoordeeld te worden ten aanzien van Kosovo.

2.2.4. Verzoekende partijen beweerden naar België te zijn gevlucht omwille van het feit dat hun leven zowel in Kosovo als in Servië ondraaglijk zou zijn geweest. Tweede verzoekende partij vatte hun problemen als volgt samen: *"We hebben de laatste drie jaar non stop van verblijf veranderd tussen Servië en Kosovo, op zoek naar een plaats om rustig te leven maar we werden nergens met rust gelaten. In Kosovo was ik niet welkom omdat ik Servisch orthodox ben, ik ben hierdoor vaak geslaan (zie foto's in bijlage). Dagelijks werd ik uitgescholden voor vuile zigeunerin door de plaatselijke bevolking. In Servië was mijn man niet welkom. Omdat hij een Albanees is en een Moslim werd hij in Servië beschouwd als een vijand. Wij hebben daar geen mensenrechten, geen veilig gevoel en geen toekomst. Omdat dit leven voor ons ondraaglijk werd, zijn we naar hier gekomen"* (administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 19, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, onderdeel 3, vraag 5, p. 2).

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoekende partijen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het Commissariaat-generaal, inderdaad blijkt dat zij zich sinds hun huwelijk meermaals in grensoverschrijdende gebieden hebben gevestigd. Echter, er dient te worden opgemerkt dat zij flagrant tegenstrijdige verklaringen afleggen over de regio's en zelfs de landen waar zij sinds hun huwelijk zouden hebben gewoond.

Zo hield eerste verzoekende partij initieel voor dat zij vanaf 2002, na een gedwongen repatriëring uit Duitsland, tot 2007 in Kosovo woonde, waarna zij zich afwisselend in Servië, Kosovo en Bosnië settelde (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 17, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 17). Tijdens het daaropvolgende interview bij verwerende partij beweerde zij evenwel dat zij na haar repatriëring slechts gedurende zes maanden tot een jaar in het Kosovaarse kamp Plementina verbleef, waar zij haar echtgenote leerde kennen, en zij zich nadien voor lange tijd in Servië vestigden, meer bepaald in de wijk Ciganske Rupe (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 10, CGVS verhoorverslag 01/09/2010, p. 3). Vervolgens zouden zij enkele maanden in Bosnië hebben gewoond, waarna zij in Kosovo documenten zouden hebben aangevraagd om ten slotte naar België te vluchten (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 10, CGVS verhoorverslag 01/09/2010, p. 3 en 4). Tijdens het tweede interview bij verwerende partij hield zij dan weer voor dat zij haar vrouw slechts drie à vier jaar geleden leerde kennen, zijnde omstreeks 2008, en na een verblijf van zes maanden tot ongeveer een jaar in het kamp Plementina met haar vrouw naar de Servische wijk Ciganske Rupe verhuisde. Na dit verblijf in Servië zouden verzoekende partijen *"heel lang"* in Bosnië hebben gewoond, naar schatting twee, drie of zelfs vier jaar. Vervolgens zouden zij enkele dagen in Kosovo zijn geweest teneinde documenten aan te vragen, waarbij zij zouden zijn geslagen door omstaanders, hetgeen hen

ertoe dreef om naar België te vluchten (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, CGVS verhoorverslag 16/05/2011, p. 3 en 4).

Tweede verzoekende partij bevestigde dat zij zich na hun huwelijk, ongeveer drie à vier jaar geleden, in Servië settelden, meer bepaald in Ciganske Rupe, maar nuanceerde niet altijd in die wijk te hebben gewoond: *“een beetje hier, en een beetje daar”* (administratief dossier, stuk 11, CGVS verhoorverslag 16/11/2010, p. 3 en 9). Uiteindelijk zou het koppel zijn teruggekeerd naar Kosovo, waar zij na een verblijf van twee à drie weken zouden zijn geslagen, zodat zij uiteindelijk besloten om naar België te vluchten (administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 6, CGVS verhoorverslag 16/11/2010, p. 5). Zowel in haar eerste als in haar tweede interview ontkende zij ten stelligste ooit met haar man in Bosnië te hebben gewoond (administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 11, CGVS verhoorverslag 16/11/2010, p. 9 en stuk 6, CGVS verhoorverslag 16/05/2011, p. 4).

De Raad constateert dat eerste verzoekende partij zichzelf onmiskenbaar tegensprekt door aanvankelijk te beweren dat de ontmoeting met haar vrouw omstreeks 2001-2002 plaatsvond en nadien de duur van hun relatie ernstig terug te schroeven door hun ontmoeting in 2008 te situeren. Ook valt haar initiële verklaring dat zij enkele maanden in Bosnië zouden hebben vertoefd geenszins te rijmen met de daaropvolgende verklaring dat zij er mogelijk tot vier jaar lang hebben gewoond. Dermate schromelijk uiteenlopende tijdsintervallen – het gaat immers telkens om een verschil van verscheidene jaren, als zou eerste verzoekende partij zich niet kunnen herinneren of haar huidige relatie al tien jaar dan wel slechts drie à vier jaar duurt en haar verblijf in Bosnië enkele maanden dan wel vier jaar behelsde – ondergraven de algehele geloofwaardigheid van eerste verzoekende partij.

Daarenboven bestaan er ook tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij en die van haar echtgenote enkele markante ongerijmdheden. Zo blijkt uit wat voorafgaat dat tweede verzoekende partij voorhiel helemaal nooit in Bosnië te hebben gewoond, laat staan vier jaar lang. Daarnaast schatte zij dat hun laatste verblijf in Kosovo – tijdens dewelke zij werden geslagen bij het aanschuiven voor documenten, hetgeen de rechtstreekse aanleiding zou hebben gevormd om naar België te vluchten – niet enkele dagen, maar twee tot drie weken had geduurd.

Dergelijke volstrekt onverenigbare verklaringen nopen de Raad ertoe te besluiten dat zowel de verklaringen van eerste verzoekende partij als die van tweede verzoekende partij behept zijn met flagrante leugens, zodat hun algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze wordt ondermijnd.

Verzoekende partijen erkennen in hun verzoekschrift dat zij *“in hun gehoren tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, waarbij ze zowel zichzelf als elkaar meermaals hebben tegengesproken”*, maar leggen de nadruk op het feit dat tweede verzoekende partij een analfabete is, die bovendien nooit werd geregistreerd waardoor zij *“een sans-papier in de meest pure zin van het woord”* uitmaakt. Ook onderstrepen ze dat zij nooit heeft geleerd om haar geheugen te trainen.

De Raad constateert echter dat geen enkel medisch attest wordt neergelegd waaruit zou blijken dat het cognitief geheugen van tweede verzoekende partij – hetzelfde geldt voor eerste verzoekende partij – dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. De Raad neemt in redelijkheid aan dat het loutere feit dat zij ongeletterd is niet betekent dat zij zich niet meer zou herinneren of zij al dan niet jarenlang in een land heeft gewoond dat niet haar land van herkomst betreft, te meer nu zij wel een specifieke wijk in Servië kon benoemen waar zij heeft gewoond. Eveneens kan worden aangenomen dat zij zou herinneren of zij slechts een paar dagen dan wel twee tot drie weken in haar land van herkomst zou hebben verbleven alvorens te zijn gevlucht ten gevolge van een agressie jegens haarzelf en haar echtgenoot.

Ook aan het voorgehouden gebeuren dat de meest directe aanleiding tot hun vlucht naar België was, met name het afhalen van documenten in Obilic, kan door de Raad volstrekt geen geloof worden gehecht. Immers verklaren eerste en tweede verzoekende partij respectievelijk dat dit incident plaatsvond twee tot drie dagen voor het vertrek naar België en op dezelfde dag van het vertrek (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 6, CGVS verhoorverslag 16/05/2010, p. 11; administratief dossier tweede verzoekende partij, stuk 6, CGVS verhoorverslag 16/05/2011, p. 6). De Raad wijst erop dat analfabetisme het verstandelijk vermogen niet aantast zodat van verzoekende partijen mag worden verwacht dat de ingrijpende gebeurtenis van het definitief vertrek uit hun land van herkomst perfect kan worden gesitueerd tegenover de rechtstreekse aanleiding van dit vertrek die er kort aan voorafgaat.

Voormelde flagrante tegenstrijdigheden in hoofde van eerste verzoekende partij en tussen verzoekende partijen onderling, die zij in hun verzoekschrift erkennen, doen op volstreekte wijze afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid en verhinderen tevens de Raad na te gaan of zij mogelijk in Kosovo – zijnde de referentiestaat in onderhavige asielaanvraag – problemen zouden hebben ondervonden. Door de Raad kan niet worden vastgesteld waar en in welke hoedanigheid verzoekende partijen de laatste jaren

voor hun komst naar België werkelijk hebben verbleven waardoor een juiste inschatting van hun situatie naar een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade onmogelijk is. Daarenboven kan aan het enige gebeuren in Kosovo na een voorgehouden afwezigheid van jaren om voormelde reden evenmin enig geloof worden gehecht.

2.2.5. Verzoekende partijen citeren voorts in hun verzoekschrift enkele paragrafen uit de *“Eligibility Guidelines”* voor Kosovo van 9 november 2009 om te benadrukken dat de algemene situatie voor Roma in Kosovo niet zo positief is als blijkt uit de door verwerende partij verzamelde informatie (administratief dossier eerste verzoekende partij, stuk 20 en tweede verzoekende partij, stuk 23). Zij benadrukken dat er allerminst gewag kan worden gemaakt van een significante verbetering en refereren aan het tijdens het verhoor neergelegde rapport van Amnesty International om in de verf te zetten dat er zelfs sprake is van een stijging van het aantal veiligheidsincidenten. Ten slotte wensen zij te accentueren dat de Roma in Kosovo nog steeds ernstig worden gediscrimineerd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij hieromtrent als volgt motiveerde: *“Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.”*

De Raad wijst erop dat noch de geciteerde passages uit de UNHCR richtlijnen, noch de loutere verwijzing naar een rapport van Amnesty International afbreuk doen aan de vaststelling dat de algemene situatie voor Roma in Kosovo op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Een verwijzing naar de globale toestand zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie, volstaat immers niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden vervolgd of het risico lopen op een ernstige schade. Zulks dient steeds *in concreto*, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, te worden aangetoond.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het relaas, waarop verzoekende partijen zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, volstrekt geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er tien jaar na het beëindigen van de Kosovaarse oorlog heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. In verband met de door eerste verzoekende partij bijgebrachte documenten, zijnde een geboortecertificaat, Belgische medische attesten en foto's die verwondingen tonen op de schouder, wijst de Raad erop dat haar identiteit en haar psychische en fysieke problemen – in de documenten is weliswaar geen sprake van een aangetast cognitief geheugen – geen onderwerp van discussie uitmaken en stelt vast dat deze foto's geen bewijs zijn dat deze verwondingen het gevolg zijn van een aanval op haar persoon bij haar terugkeer naar Kosovo in 2009. Voor wat betreft de foto's van de verwondingen van tweede verzoekende partij dient hetzelfde te worden gesteld. Met betrekking tot het door tweede verzoekende partij bijgebrachte rapport van Amnesty International *“Not welcome anywhere – stop the forced return of Roma to Kosovo”* van 2010 wijst de Raad er nogmaals op dat rapporten die de algemene situatie in het land van herkomst omschrijven niet volstaan om aan te tonen dat men in zijn of haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat men een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Bovendien vermag dit rapport niet de in hoofde van verzoekende partijen vastgestelde volstrekte ongeloofwaardigheid van het door hen voorgehouden asielrelaas te herstellen.

2.2.7. Om voormelde redenen kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT